

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 53/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Martina Vernarského a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, Záhorácka 11/A, Malacky, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 Tos 59/2019-221 z 18. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 59/2019-221 z 18. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania, v rámci ktorého došlo k odsúdeniu sťažovateľa rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 20/2015 z 3. júla 2015. Uznesením okresného súdu č. k. 1 Nt 34/2017-205 z 26. marca 2019 bol zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú krajský súd zamietol napadnutým uznesením.

3. Sťažovateľ nesúhlasí s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým súd zamietol návrh na obnovu konania, a to z dôvodu, že krajský súd svoje rozhodnutie neodôvodnil vecne správne, keďže sa vôbec nevysporiadal s najdôležitejšou sťažnostnou námietkou, ktorá spočívala v namietaní postupu súdu prvého stupňa, keď uznesením podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať dôkazy navrhované obhajobou, a to výsluchy navrhovaných svedkov [REDAKOVANÉ] (deti sťažovateľa a jeho manželky [REDAKOVANÉ] – poškodenej v pôvodnom konaní). Je toho názoru, že pokiaľ sťažnostný súd poukazuje na záver súdu prvého stupňa, že v pôvodnom trestnom konaní neboli výsluchy týchto svedkov spochybnené, a teda ani v predmetnom konaní nemal súd dôvod spochybniť ich vierohodnosť, nerozhodol vecne správne, lebo za skutočnosť skôr neznámu je potrebné považovať aj zmenu postoja týchto kľúčových svedkov, ktorá nastala po vzatí do väzby ich matky v trestnom konaní, ktoré je proti nej vedené na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 92/2017. Títo svedkovia sa v liste vyjadrili o ich ovplyvňovaní v pôvodnom trestnom konaní zo strany ich matky. Z tohto pohľadu bolo potrebné podľa sťažovateľa vykonať ich výsluchy prvostupňovým súdom. Uvádza, že neodôvodnené odmietnutie návrhov obhajoby na vykonanie výsluchov svedkov zo strany súdu preto nemožno považovať za správny postup a vážnym spôsobom spochybňuje ústavnú garanciu základného práva na súdnu ochranu. Dodáva,

že v predmetnej veci obhajoba niekoľkokrát poukazovala na zmenu postoja navrhovaných svedkov, a bolo preto povinnosťou konajúceho súdu oboznámiť sa s tvrdeniami týchto svedkov v rámci ich výsluchov na verejnom zasadnutí.

4. Ako dôvod obnovy konania sťažovateľ teda považuje to, že vyšla najavo nová skutočnosť, a to list poškodenej z roku 2016. Z tohto listu má vyplývať, že poškodená odsúdeného krivo obvinila, celú záležitosť si vymyslela, a preto ide o dôkaz súdu skôr neznámy, ktorý obsahuje skutočnosti, ktoré môžu samej osobe, ale i v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine uznanej pôvodným rozsudkom. S poukazom na uvedené skutočnosti sa sťažovateľ domnieva, že predmetné rozhodnutie krajského súdu nie je správne a dostatočne odôvodnené v súlade so zákonom, a z tohto pohľadu vykazuje známky svojvôle, čím sa tak stáva z ústavného hľadiska neudržateľným.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos 59/2019-221 z 18. decembra 2019, zrušil toto rozhodnutie, vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

6. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

7. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

III.

9. Krajský súd uviedol, že preskúmal správnosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku a na základe svojej prieskumnej povinnosti rozhodol, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná, námietky odsúdeného nepovažoval za opodstatnené a neakceptoval ich. Krajský súd vyhodnotil, že odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, na obsah ktorého krajský súd odkazuje, obsahuje všeobecné právne závery, ktoré sú v úplnom súlade s právnymi závermi, ktoré sú ustálené súdnou praxou. Podľa názoru krajského súdu okresný súd správne dospel k záveru, že návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci odsúdeného, ktorý tento návrh oprel o skutočnosti vyplývajúce z listu poškodenej [REDAKOVANÉ], neobsahuje také skutočnosti, ktoré by mohli same osebe a v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného vyslovené v rozsudku okresného súdu. V súvislosti s uvádzanou skutočnosťou odsúdeným v návrhu na povolenie obnovy konania, že poškodená [REDAKOVANÉ] mala nútiť vypovedať

11. Ústavný súd zdôrazňuje, že pri posúdení v ústavnej sťažnosti namietaného rozhodnutia krajského súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré konajúci súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa všeobecný súd s argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či výklad aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, teda či je označené uznesenie okresného súdu ústavnoprávne akceptovateľné.

12. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

13. Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného ústavný súd zhodnotil, že skutkové a právne závery krajského súdu sú ústavne udržateľné a nemožno uvažovať o nedostatočnom odôvodnení. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd jednotlivito argumentačne vyrovnal s námietkami sťažovateľa proti napadnutému rozhodnutiu vo svojom rozhodnutí, kde v odôvodnení podrobne uviedol dôvody, prečo v prípade sťažovateľa nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme a odvoláva sa na svoj pôvodný návrh na obnovu konania. Účelom konania pred ústavným súdom je však ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov. Vzhľadom na to ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť, čo vedie k odmietnutiu ústavnej sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2021

Robert Šorl
predseda senátu